

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

ச புந். சந். உ.] துஷாசச (வரு). தைம.— உரு தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, January 25, 1844. [Vol. IV. No. 2.

விரமழனிவர் செய்த ஞானவுணர்ச்சி.

இரண்டா முணர்த்துதல்.

ஆத்தமத்தின் கதி காண்பிக்கின்றது.

எவனாகிலும் ஒரு நிமித்தத்தைக் குறித்து வேலையெய்வார். கோவியன் தானிய பலனை நினைத்து உழுகிறான். வியாபாரி இலாபத்தை நாடி நடக்கிறான். தொழிலாளி கவியைப் பார்த்துத் தொண்டிக்கிறான். நோயாளி ஆரோக்கியத்தை விரும்பிப்பொறுக்கிறான். எல்லவரும் தான் தான் நினைத்த நிமித்தத்தை அடைய வேண்டுமென்று சகல கலவித வாதைகளையும் படுகிறார்கள். அப்படியென்றால் மனிதன் தான் பூலோகத்திலே வந்த நிமித்தமேது, போகிறதலமேது, அடைகிற கதியேது என்று நினைக்க வேண்டாமோ? எதுக்குச் சருவேசுரன் உன்னைப் படைத்தார்? தம்மை அறியவும் அறிந்து நெடுக்கவும் நேசித்து மோட்சராச்சியத்திலே தம்முடைய முகநரிசூனியென்கிற சுகதியாக்கியத்தை அடையவேண்டுமென்று படைத்தாரே. அதுதலை அப்படிப்பட்ட சுகதியாக்கியமும் மோட்சராச்சியமும் உன்னுத்தமத்தின் கதியல்லாதே உலகத்திலே கதியில்லையென்று அறியவும் கதியில்லாததினூற் பூலோகத்திலே ஒருவனுக்கு எத்தனை செல்வ பாக்கியம் கிடைத்தாலும் அத்தால் அவனுடைய மனநாசை நிறையாமல் இன்னமியன்றும் வேணுமென்று விரும்புவான்பார். அலேசார்திரியென்கிற ராசன் சகலலோக திக்குசுரையுந் தனக்குப் பழுவத்து ஏகலோக நாயகனாய்ப் போனதின்பின் சாகிற வேளையிலே இன்னமுமுலோகங்களுண்டு என்று ஒரு கல்லிமான் சொன்னதைக் கேட்டு ஐயோ! அந்த உலகங்களும் எனக்கு ஆனக் கிடைக்கவில்லையென்று அழுதான். அதிலால் அவனுடைய ஆசை இன்னமும் நிறையவில்லையென்று காண்பிக்கச் செய்தான். அதேதெனில் தண்ணீர்த் தவனமாயிருக்கிறவனுக்கு ஊற்றுக்கள் காண்பித்ததினாலும் நெடுகிலும் வாயிலுந் தடவனதினாலும் தவனத்திருமோ? அது உன்னுக்குப் போகாததினூற்றிராதே. அப்படியே ஆத்தமத்துக்கு உலகசம்பத்து சரீரசம்பத்து அனுபவிக்கப் போகாததினால் அதினூசை நிறைந்தவாயிராது. தீனிரசங்களால் ஆத்தமம் கொழுக்கவும் பொன்னுபரணங்களால் அலங்காரம் காட்டவும் மாட்டாது, ஆனதினால் ஞானசபாமாயிருக்கிற ஆத்தமத்துக்குச் சருவேசுரனுடைய நினைவு பரலோகத்திலேயோ, பூமியிலேயோ? உன் கதி சருவேசுரனென்றால் பசாசு பிறகாலே ஒடுவதெது? உன் தேசம் பரலோகமென்றால் பூலோகத்திலே தானே நிலைக்கத் தொண்டிக்கிறதேது? அழியாத நன்மை உனது பிழைப்பென்றால் அழிந்துபோகிற சுகத்திலே அழிந்து எழும்ப மாட்டாமலிருக்கிறதேது? கடலாலெடுபட்ட தண்ணீர் மேகத்திலே கட்டியிருந்தாலும் மறுபடியும் தமது கியமதலமாகிய கடலிலேதானே விழ வருந்தலும். பூமியிலெடுத்த கல்லு அந்தரத்திலே வீசித் தூக்கியிருந்தாலும் மறுபடியும் தனது நியமல்தானமாகிய பூமியிலேதானே விழ வருந்தலும். ஆனால் உன் மனது பத்திரம். உன்னைப் படைத்த சருவேசுரனிடத்திலே திரும்பாமலிருக்கிறதென்ன? ஐயோ! பாவியிறத்தகூர்மனையவிடீவந்தால் மறுபடியும் உன் வீட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்று ஆவவில்லையோ? உன்னுறவுற்றுக் கிணைகிறை விட்டுவந்தால் திரும்பி எப்போது காண்பெனென்று ஆவவில்லையோ? அப்படியே உன்னுக்குமே வீட்டுக்கும் போகப் புறப்பட்ட வழியிலே நல்ல தோட்டம் வீடுகளைக் கண்டாலும் உன் வழியிலே போகாமல் அதுதான் பார்த்து உண்டாக்கிக்கொள்வெனென்று நினைத்திருக்கிறாயா? அதில்லையே. ஆனாலுனது சொந்தக் கணியாகிய மோட்சராச்சியத்திலே வசிக்கவும் உன்னைப் படைத்த தேவபிதாவைக் காணவும் ஒரு திணைவுமாசையிலல்லாமற் பூலோகமென்கிற வழியிலேதானே விதநரவலங்கார விடுகள் கட்டவும் காணிக் கரைகள் உண்டாக்கவும் சகல கவலை வைத்திருப்பதென்ன? இத்தல்லாமல் ஒருராச்சியத்தை ஆளப்போகிறவன் சிறு பிள்ளைகளைவிட விளையாட்டுப் பராக்காயிருக்கிறதைக் கண்டால் அவனைச் சிரியாதவனுண்டோ? இராச குமாரத்தியைக் கல்யாணமபண்ண அழைக்கப்பட்டவன்

ஒரு வெள்ளாட்டியின் மேலே கொண்ட காங்கிலெய்யால் அதற்குப் போகாமலிருந்தால் அவனை நிந்தியாதவனுண்டோ? இந்த அக்கிரமத்தை விட்டு நீ யாதொருவன் மாளிகையிலேறச் சோம்பலாய்க் குச்சுக்களில் கிடக்கிறதுண்டோ? பொற்காசா உடுக்கத் தொண்டிப்பென்று கச்சைகட்டித் திரிகிறதுண்டோ? தலையிலே முடித்திக்கப்பாரமென்று தோளிலே காச்சுக்கமர்கிறதுண்டோ? அமிர்தங்களை உண்ணத் தெரியாமல் எச்சில்களைத் திண்கிறவனுண்டோ? இப்படிப்பட்டவனை தீர்மூடனென்றும் பித்தனென்றுஞ் சொல்லார்களோ? ஆனால் அவனுக்குச் சொல்லாவிட்டாலும் உனக்கு மெய்யாகவே அப்படிச் சொல்லவேண்டும். அதேதென்றால் உனக்கு மோட்ச ராச்சியத்திலே வெகுமான முடிசுகளும் தேவநேசத்தின் கல்யாணமும் தில்விப பிரகாசத்தினுட்பும் தில்விய அமிர்தங்களின்விருந்துஞ்சமைத்து மாணிக்கங்களால் மாளிகையுமுண்டாக்கி அதிலே வசிக்கவும் சுகிக்கவும் அழைத்தவிடத்திலே நீ போகாமல் அழிவும் அழுக்குந் நிறைந்திருக்கிற படைப்புக்களோடு விளையாடி அதினெச்சில்களைத் தின்னச் சந்தோஷமாயிருக்கிறாய். ஐயோ! நன்மையற்ற மூடபாவியே, உனது சுபாவ ஆசையிசைசயாற் போகவேண்டியிருக்கிற பரகதியில் நீ போகாததினூற் பாரமான் கல்லை உயர ஏற்றப்பண்ணினது யந்திர குத்திரம்போல உன்னை வானத்திலே கொண்டுபோகச் சருவேசுரன் பண்ணை உபாயமில்லையே. உன்னை அழைப்பிடுகக் குருபுதேசி பிரசங்கமென்கிற தம்முடைய பணிவிடைகாரனை அனுப்பினார். உனக்கு வழிகாட்டவும் காக்கவும் துணைசெய்யவும் தம்முடைய தூதாதி தூதர்களை அனுப்பினார். உன்னுடைய பெலக்கேட்டார் கைதூக்கவும் உயர்த்திக்கொள்ளவும் தம்முடைய உதவியை பிரசாதமென்கிற வாசனங்களைக்கொடுத்தார். உன் வழி உபகரண ஒசீவனத்துக்குத் தம்முடைய சற்பிரதாபமென்கிற ஒசீவனத்தைக் கொடுத்தார். இப்படியே செய்யாத உபகாரங்களெல்லாஞ் செய்து உன்னைப் பூமியால் ஓரடி உயர்த்திக்கொள்ளமாட்டாமல் இருக்கின்றதே. பாலமனிதனே ஆகாசத்திலே பறக்கிற பட்சிபுத்தியினத்தால் அடைபட்ட கூட்டிலே சந்தோஷமாய் ஆடிப் பாடிக்கொண்டிருந்தாலும் புத்தியுள்ள பட்சியிலுமதிசு முயரமே நல்லப ஆத்தமம் உண்டாயிருக்க அத்தை மறந்து துக்க சமுத்திரமான பூலோகத்திலே செவ்வாட்டம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறதென்ன? யிருகசெருத்துக்களும் அவ்வுலக கதியில்லாததினால் கவழிந்த தலையாய்ப் பூமியைத்தானே பார்த்துப் புல்லுத் தேடித்திரியும். உன்னைப் பூலோகத்திலே கதியுண்டாய் அதைப் பார்த்திருக்க நிமிர்ந்த முகப்பாரிலையோடு படைத்தவிடத்திலே நீ யிருக்கத்திலும் கேடய்ப் பூமியிலே தான் தலை குன்றித்து வயிற்றென்கினிக்கு இராதேடித்திரிகிறதென்ன? இப்படியே பரலோக கதி நியாமம் நிரிகிறவனுக்குச் சம்பவித்த அபத்தத்தைப் பார். பராஞ்சிராச்சியத்திலேயிருந்த ஒரு மனிதன் உன்னைப் போலே புத்திகேடாய் ஆத்தமத்துக்கு ஹ்வுலகத்திலே நன்மையல்லாதே அவ்வுலகமில்லையென்று சொல்லித்திரிவான். அப்போது அவனண்டையிலே ஒரு அழியாத ஆள் வந்து நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? அவ்வுலகமில்லையென்று மெய்யோவென்று கேட்டதற்கு அது மெய்யாகத்தான் சொல்லுகிறேன். இன்னமுமித்த உன்மைக்கு என்னுத்தமத்தைக் கொள்வாருண்டாலும் இப்போது தான் விற்றுப்போடுவேனென்று சொன்னான். ஆனால் மெத்த நல்லது, அதற்கு விடையென்று கேட்டு அவன் சொன்ன செல்வான பணங்களை யுமுடனே தானே கொடுத்துவிட்டுப் போனான். அவன் பணங்களை வாங்கிக் கடைப்பிடிக்கக்கொண்டு வயிறு நிறையத் தின்று இராத்திரிசிலே பள்ளிகொள்ளப் போனவிடத்தில் ஆத்தமம்கொண்டவன் வந்து ஒருகுதிர கொண்டவனுக்கு அதின் கடிவானமுடையதல்லவோவென்று கேட்டான். அது மெய்தானென்று கூடவிருந்தவர்கள் சொல்லக்கொண்டவன் சொல்லவது, நான் பசாசு, இவனெனக்குத் தன் ஆத்தமத்தை விற்றதினால் அதைச் சரீரத்தோடு கொண்டிப்போகச் சருவேசுரனுடைய கட்டணயாயிருக்கிறதென்று அவனை அந்தரத்திலே உயர்த்தி விழுத்தாட்டி ஆத்தம சரீரத்தோடே நரகக்குழியிலே கொண்டுபோயிற்று. அப்போது அவன் உலகமில்லையே

யென்றதற்கு இப்போது அவ்வலோகத்தண்ணீர் குடித்துப்பாரென்று உருகின அக்கினியை வாயிலே ஊற்றி அப்படியே அவன் நரகத்தினெருப்பைக் கண்டதின் பின் நரகமுண்டென்றறிந்தான். நீ அதைக் காண முன்னே மோட்ச நரகமுண்டென்று திட்டமாயறிந்து விசுவாசித்திருக்கையில் அறியாதவனாய்த் திரிகிறதென்ன? கிறந்திருக்கிற கண்களை மூடிக்கொண்டு பரகதியைக் காணுதல் ஏன் நரகத்திலே விடுகிறாய்? பாவ மயக்கத்தைவிட்டுக் கண் விழித்துச் செய்த பாவத்துக்கு விதனப்பட்டுப் பிராத்தித்துக்கொள். தயாதிக மனஸ்தாபஞ் சொல்லவும். இரண்டாமுணர்த்துதல் முற்றுப் பெற்றது.

குறள்—கூ. அதிகாரம்.
விருந்தோம்பல்.—On Hospitality.
அச. அகனமர்ந்துசெய்யாளுறையுமுகனமர்ந்து நல்லிருந்தோம்புவானில்.

4. திருமகளானவர் மனம்பொருந்தி வாசம்பண்ணுவாள்—இனிய முகம்பொருந்தி நல்ல விருந்தினரை உணவுமுதலாயினவைகளாலே பாதுகாப்பவனுடையமனையினிடத்தில். ஏறு.

Lakshmi with joyous mind shall dwell in the house of that man who with cheerful countenance entertains the good as guests. Drew.
He who with smiles receives a virtuous guest, Shall see prosperity with joyful mind Make his abode her home Ellis.

பேரின்பக்காதல்
அவையடக்கம்.

ஆர்க்குமளவுபடாடவற்புதுக்கிப்புவிற் சேர்க்கும்பனுவலியான் செப்பத்துணிந்ததெல்லாம் முன்னமொருமாதவற்கு முன்னிருவர் ஓர்கிறவன் சொன்னமொழி தானெனக்குச் சொல்லத்தக்கவாமோ பாலிருக்கவேதப் பரிவருக்கப்பாடவொரு நாவிருக்கவேலிவலாய் நானிருக்கவொண்ணுதே என்றையடியேனியம்புகின்ற புன்றமிழை நன்றேயெனமதிப்பார் நன்னுலவர்தாமே.

த்சாங்கம்.

மண்ணோக்கித்தியாமாவேந் தர்முவரொடு விண்ணோர்பணிந்திறைஞ்சும் வெல்லமகமேருவின் ஆனவருள்புரிந்திருவங்கையினுலே ஞானஸ நானமதுபெற்றயோர் தானென்னுந்தண்ணிதியான் அந்தமண்ப்பந்தவிலே ஆறுகுடந்தண்ணீரைக் கந்தமதுவாக்குங்கவிலேயநன்னுடன் தேயாதபேரின்பச் செல்வரொடு மன்னர்குலத்தாயார்வளர்க்கத்தழைக்குநசரேநகரான் ஆவில்குறங்குபெற ஆகமகிழ்ந்தன்புடையோர் சேவிக்குஞானத்தியானசெபமாலியுன் ஆகத்திறந்நலைவைத்தன்று துயிற்றேன்காண மெகத்திறுந்துமொரு வெள்ளவயப்பரியான் உன்னுமயெருசலப்பொட்டோலகராக மண்ணில்வருந்சுவாகன மாம்பாரணத்தான் கண்டோருங்காந்தாமழற்கண்ணலகையச்சமுறச் சூன்றேறும்வெற்றிக் குருசலங்காரக்கொடியான் செத்தவர்கடெல்லோருஞ் சிவித்தேழுமவரென் சத்தமொளச்சம்மனசுசரந்துந்தொனிமுரசான் பாருந் திகாந்தப் பரப்பும்பகிரண்டத் தாருந்தலைவணங்கி ஆசரிக்குமாணியினுன் ஞானபரன் கருணை நா தனரருபன் கோனானதாவீது குவராசுகள் னிமகன்

மாகம்படிபுந்து மானிடர்க்கு மோட்சமருளேகனியேசுநசரொள் றுந்திருநாமன்.

பஞ்சதந்திரங்கதை.

வப்தவாணி அல்லது பேறழவு.
(Continued from page 2.)

தாரா நகரத்திற்கு மெய்தேதோடு கூடவிருந்த சத்தியவிரதனென்னும் வேதியன் மனையாட்டி எல்லோரோடு கலகம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அவன் மேலிருக்கிற மோகத்தினுற் றெயத்தைத் துறந்தவனை அழைத்துக்கொண்டு தேசாந்தரம்போகையில் வழியில்—பார்ப்பினி—நாயகர் எனக்கு மிகவுந் தாகமெடுக்கின்ற தெங்கிருந்தாயினுந் தண்ணீர் கொண்டுவாவேன்—அவன்—அவனை அங்கே வைத்துவிட்டுத் தண்ணீர்க்குப்போய் வந்தவழிற் குபிணமாய்க்கிடக்கிறதைப்பார்த்து மிகவும் புலம்பி வருத்தப்படுகையில் உன்வயதிற்கு இவர்க்குக் கொடுத்தாயான மீண்டெழுந்திருப்பாடுள் நுகாசவாணியுண்டாக அதைக்கேட்டுப்பார்ப்பான் பவித்திரத்தோடே பாதிவயதை மூன்று தரமுச்சரித்துக்கொடுக்க அதனாவன் சிவித்தேழுந்து சலபானம்பண்ணினான். பின்பொருபட்டினத்திற்குப் போய் மிக அந்தணன் செலவுவாங்கக் கடைக்குப்போனபோதில்கே ஒருமுடவனேற்றியாகச் சங்கீதம்பாட அதைக்கேட்டவன் மோகித்தவனாகேபோய்ச் சினேகா என்னை அங்கீகாரஞ்செய் இல்லாவிட்டால் உனக்குப் பெண்கொலை வருமென அதைக்கேட்டவனிடே தோ முடவனுக்குக் கொம்புத்தேன்கிடைத்ததெயென்று பொங்கி அவன் கையைப்பிடித்தக்கொள்ள அப்போதவனிவ்வுடம்பையுளக்கர்ப்பணம்பண்ணினேனினி நீ ஐயமில்லாமல் என்னுடனேகூடவாவென அப்படியேயம்முடவன் அவளண்டையுட்கார்த்திருந்தான். இத்திறுள்ளே கடைச்சரக்குகள் வாங்கிக்கொண்டு வந்த அப்பிராமணனுக்குச் சமையற்பண்ணி இலைபோட்டும்முடவனுக்குக் கொஞ்சமன்னவ் கொடுக்கவேண்டி மனச்சொல்லி அவனுடன்பாட்டினுலம்முடத்துக்கு அன்னங்கொடுத்திருவருஞ்சாப்பிட்டபிறகு பார்ப்பனத்தி நாயகனே நிரென்னத்தனியாக விட்டுப்போம்போதெனக்குத் துணையில்லாமையால் இம்முடவனெனக்குத் துணைக்கிருக்கட்டுமென அதைக் கேட்டவந்தண்ணிம்முடவனை எப்படித் கொண்டுபோகலாமென அவன் நான் முதுகிற் கட்டிக்கொண்டு வருவேனென நல்லதென்றவன் கபடத்தை நிசமென்றெண்ணி அதற்குடன்பட்டான். பின்பவன் அவனைப் புடைவையிற்குற்றி முதுகிற் கட்டிக்கொண்டுநடக்கையில் அவ்வழியிற் பிராமணன் இளைப்பாய்க் கிணற்றங்கரையிற் படுத்திச் சண்ணசரந்ததைப்பார்த்தமமுடவனிடத்தாசத்தியினுற் புருஷனைத் தூவிலுருட்டிவிட்டுச் சுகிதொலைந்ததென்றம்முடவனை ஒருபெட்டியில் வைத்து நோவாமெலித்துக்கொண்டு தேசாந்தரம்போகையில் அங்கே சேவகர்கள் அவன் தலைமேற் பெட்டியிருக்கிறதைக்கண்டு அவனைப் பெட்டித்தலைபுடனே அரசன் சமுதந்தப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அப்போதரசன் பெட்டியைத்திறப்பித்துப்பார்த்ததில் முடவனைக்கண்டு இவனென்றென செய்தியென்னப்பார்ப்பினியைக்கேட்கவவளவென்பத்தா இவர் நோயாளியாயிருக்கிறதனால் இப்படித்தலைபிற் சுமந்துகொண்டுபோகிறேனென அரசனைக்கேட்டவன் சற்புடைமைக்கு மகிழ்ந்தவனையம்முடவன்பிறப்பென்றெண்ணி அவனைத் தன்னிடத்தினிற்றுத்திக்கொண்டான். இங்கே இப்படியிருக்கையில், அங்கே அவ்வழியிற் போன வழிப்போக்கெனருவன் தடாகத்துக்குள்ளே இறங்கினபோது விழுந்துகிடக்கின்றவனைப்பார்த்து இறங்கி எடுத்து வெளியேவிட்டுப்போக அவன் பங்குவையும் மனைவியையும் காணாமலங்க்கேதிரிந்து தேடிக்கொண்டநகரத்திற்குள்ளே போனான். இவன் வருவதை அவ்வபசாரிபார்த்துடனே வேந்தனுக்கு இத்தா வருகிற விச்சண்டாளன் என்பதிக்கு விரோதயென்று முறையிட வவவேந்தனியனைப்பிடித்துக் காவலில் வைப்புகளென்ச்சேவகர்க்குத்தரவுசெய்ய அவர்களப்படியே செய்யத்தொடங்குகையில் அவன் இறைவனைப்பார்த்து, ஓ! அரசுகாமணியே நீர் தரும குணமுள்ளவராயிருக்கின்றீர் ஆகலாற் றேறவிசாரியுமென்று தன் குறைகனையெல்லாஞ்சொன்னான். அரசனைக்கேட்டொருபஞ்சாயத்து நியமித்தவர்களாவிப்பார்ப்பான் குற்றவாளியல்லவென துஷ்டையென்றறிந்தவருத் தண்டனைசெய்து வெதியனைச் சமாதானம்பண்ணினான். ஆதலால் மாதர்களாந்தங்க்கு முலமாயிருக்கின்றீர்கள். விவேகிகளவர்கள் பேச்சுக்குக் காதுகொடுக்கலாகாது. அ

ப்பேச்சுக்குக் காதுகொடுத்து முன்னர் தனராசனென்பவனும் அவர் ருசிப்பிரதானியுள் சபைநடுவிலே, யெளனமடைந்தார்களென முசலையுடையென வானரஞ்சொல்லலுற்றது.

(இன்னும்வரும்.)

பதிதரைத்தண்டிக்கும் நியாயசங்கம்.

மேறான் கத்தோலிக்கமதம் வெகு அல்லிபமாயிருக்கின்ற இடங்களில், குலஞ் சமயமுதவிய ஒழுக்கத்திற் றுறந்தவர்களாகிய பாஷாண்டிகள் அல்லது பதிதரென்னப்பட்ட மதபேதிகளைக் கண்டித்துத் தண்டிக்கும்பொருட்டுப்பாப்புமார் முதலிய பெரியோர்கள் ஓர்வீத நவநீதமான நியாயத்தலத்தை லதாப்பிக்கிறார்களென்று உவங்கினேகருக்குத்தெரியாமலிருக்கமாட்டாது. அப்படியாயினும், இஸ்பானியதேசத்துக்குச் சமஸ்தானமாயிருக்கப்பட்ட மேடிற்றி என்ற பட்டினத்தில் இரத்தக்கொடு அல்லது நியாயத்தல முண்டான வரலாற்றையும் அங்கு நடைபுதினசங்கத்தினையும் இங்ஙனம் எடுத்துக்கூறக்கூடும்பாக்காட்டுவேண்டுமானால் தயவுபண்ணிச் சகலரும் இத்தை அதிகம் பதிந்தகருத்துடன் வாசிக்கும்படி மிகுந்த தரமுடியுடனே கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். இரத்த புதினத்தைச் சொல்லுகிறவராகிய (Colonel Lemanouski) கறுண்ட வெகுருடக்காலமாக நெப்போலியன் வெள்ளேயர் என்றவருக்குக் கீழாக வேலையாயிருந்தும் இப்பொழுது அமேரிக்காதேசத்திலே அதிகம் பிரபலியமான சுவசெஷியரசங்கியாயிருக்கிறார். மேற்சொல்லப்பட்ட மதபேதிகளைத் தண்டித்து விசாரணைபண்ணும் நீதித்தலம் எங்கெங்கே லதாபிக்கப்பட்டிருக்குமோ அங்கெங்கெல்லாருமே அவைகளை அழிக்கும்படி ஒருப்போலியன் தனது தனது தனது கண்டனயிட்டிருந்தார். நெடுமுறை அவரென்ன சங்குப்பிட்டு மேடிற்றிலுள்ள நியாயத்தலத்தை அழிவுசெய்யும்படி சொல்லி எனக்குத் துணையாகச் சில பட்டாளங்களையுட்கொடுத்தார். உடனே நானும் எனதுபட்டாளமும் நீதித்தலத்துக்கருகிற்போய் நின்றபார்த்தவேளையில் அது அருணை மதிலாலும் கிட்டத்தட்ட நானாறு இரணவீரர்களாலுஞ் சூழப்பட்டிருந்ததைக்கண்டு கிட்டக்கிட்டச்சென்று மதிலமேலே ஏறிநின்ற காவலாளியிடத்தில் நியாயத்தலத்திற் கத்தைத் திறக்கச்சொன்னவேளையில் அவனங்கே உள்ளேநின்ற ஒரு ஆளுடன கொஞ்ச நேரமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்து பேச்சுமுடிந்தபொழுது தன் கையிலேநீதியிருந்த துப்பாக்கியிலே எனது வீரர்களிலொருவனைச் சுட்டான். உடனே நானும் மதிலேறி நின்ற சத்தருக்களைச் சுடும்படி என்னுடைய ஆட்களை ஏவலிட்டே இரண்டுவளமுஞ் சற்று நேரமாக வல்லியித்தஞ்செய்தவேளையில், உடனே மதப்பேதிகளைக் கண்டிக்கும் தனகத்தரும் வேறுஞ்சிலரும் அங்குநடந்த யுத்தசமரசங்கதியை அறியாதவர்கள்போலே வெளிக்கிடவந்து தங்களைச் சார்ந்த இரணவீரர்களை அடட்டிக்கொயித்து எங்கள் கிணகிதராகிய பிருஞ்சிக்காரருடன் யுத்தஞ்செய்ய உங்களுக்குச் சொன்னதாரென்றார்கள். உடனே நான் நீதிவிசாரணைக்குத் தலைமையாய் கின்றவீரர்களைவரையுங் காவலிற் போடுவீத்து அவர்களை மறியற்காராக்கிக்கொண்டு அவர்களிருந்து நியாயம்விசாரித்துப் பாஷாண்டரைக்கண்டித்துத் தண்டிக்கும் அறைகளுல்லாம் துழைந்துபார்த்தசமயத்தில் நான் முன்ன்கேள்விப்பட்ட யாதொரு கொடுமையென்குதல் அல்லாதத்திற் காணதிருக்கப் பவீட்டங்கையுஞ் சிலுவையிலையுடைய உருபங்களையும் மெழுதூறிகளையுங் கண்டேன். கண்டதெல்லாம் கண்ணுக்கவங்காரமாயிருந்ததேயன்றி நான் முன்ன்கேள்விப்பட்ட கொடுமையாகுதல் வாதைசெய்யும் ஆபதங்களாகுதல் அந்த நியாயத்தலத்திற் காணலிலே, அங்கு நின்ற பரிசுத்தபிதாக்களும் உங்களுக்கு ஆரோ இதைப்பற்றிப் பாடிப்பரளி சொல்லியிருக்கிறார்கள், நீங்கள் என்னிலே அலிகிறீர்களென்று சொன்னபோது நான் அதிகதூரம் அந்த நியாயத்தலத்தைச் சோதினெனையப் பிரியமில்லாமலிருந்து திரும்பி வீட்டுக்குப்போக எத்தனையாருந்தபொழுது எனது கூட்டாளியாகிய (Colonel de Lile) அருணைசொன்னதென்னவெனில், இவ்வளவோடு மசாதியாமலவிடப்போகக்கூடாது. ஒவ்வொருவராவார அறையுஞ் சென்று சென்று நாங்கள் கேள்விப்பட்டமாதிரி இங்ஙனம் நடக்குமோவென்று பார்க்கவேண்டியதவகியமென்று சொன்னதினால் நானுமதற்குடன்பட்டுச் சோதிக்கும்படி தண்ணீரள்குவித்து சிலத்தியாய் அவர்களை அழித்திருந்து கொடுமையென்குதல் தலவறைக்குள்ளே போனதினால் ஏதோ இங்கே காரியமிருக்குமென்று

மெண்ணிப் பரவியிருந்த கற்களை அடித்துடைத்துப்பார்த்தவேளையில் அங்கு நின்ற முதலாளிகளுடைய மனமெல்லாம் வேறுபட்டுத் துக்கமடைந்ததினாலும் பரிசுத்தவீட்டுடை அவசத்தமாக்காதையுங்கொண்டுகொல்லிப் பெல்லாத்தார் என்பவர் ஒருசைவந்து கிவரி வெழுதினதைக்கண்டுகிட்டுக் கொடிமண்டிந்துபோலே உள்ளிருந்த பேலியாளின் மனிதரல்லாரும் தினகத்து அறிவுமயங்கினவர்களாய்ப்போனார்கள். ஒருகல்லைத்தீக்காத்துக்கிட்டுப்பார்த்தபொழுதுவள்ளக்கொண்டுகொண்டிருக்கிறதைக்கண்டு திடீரென்னப்போய ஒரு திரியெடுத்துக்கொளுத்தி எங்குஞ் சோதித்துப்பார்த்துவருகையில் அந்தீதவிசாரணைகாரரிலொருவன் வந்து மெல்லவனாகத் தனது சுரத்தை என்மேற்போட்டு என்மகனே, நீ உனது அசுத்தமானதுங்கொடுமையுறந்துமான கரத்தினவே அந்தப்பரிசுத்தமான விளக்குத்தினியைத் தொடக்கூடாதுதென்றார். அதற்கு நான் வந்ததெல்லாம் என்மேல் வரட்டுமென்று சொல்லிவிளக்கக்கொண்டுபோய் நிலவறைக்குள்ளே பார்த்தபொழுது மச்சுப்பரவியிருப்பதைக்கண்டு அதைவிட்டுச் சற்றிப்படிம சதுரங்கமான ஒரு அறைக்குள்ளே பார்த்தவேளையில் ஒரு மரக்குற்றியும் ஒரு இரும்புச்சங்கிலியையுங்கண்டேன். இந்தமரக்குற்றியிலிருந்துக் குற்றவாளிகளைச் சங்கிலியிலே இறுக்கிக்கட்டிவைப்பது வாடிக்கையாயிருந்தது. வேறொரு அறையைப்போய்ப்பார்த்தசமயத்தில் அல்லிடத்திற் கண்டகாட்சியின் வரலாற்றைச் சொல்லுகிறதற்கு நாவெழும்பமாட்டாது. மத்தப்பயங்கரமான காரியமங்கே நடந்தது. என்னவெனில் மதபேதிகளென்று சொல்லப்பட்ட அநேக திற்ப்பதமான பிராணிகள் வருடாதிவருடமாகச்சாவுமனவுஞ் சொல்லப்பட்ட அறையிலே கட்டப்பட்டிருந்தார்கள். அங்கே அவர்களுடைய சரிங்கள் கிடந்துருகுவது அருகியொருகி ஊனம்வடிந்துபோகுஞ்சமயத்தில் வேறுசிலரைக்கொண்டேவந்து அந்த இடத்திலே கட்டிவைத்து வாதைப்படுத்துவார்கள். அந்த அறையிலே செத்துக்கூடத் தவர்களுடைய நாமற்பணங்களிலிருந்தெழும்புங் காரணமது மதுபேரிற் படாதபடிக்கு அந்தக்காற்று ஒரு துவாரம்வழியாய் வெளியே போகும்படி ஒருவிதமான குழல்களைச்செய்து வைப்பார்கள். சில அறையைப்பார்த்தபொழுது வேறுசிலர் அன்னிய நானையிலே செத்துக்கிடக்கக்கண்டோம். வேறொரு அறையைப்பார்த்தபொழுது ஆண் பெண்ணென்ற பகுத்தறிவின்றி அனேக ஆத்துமாக்கள் உயிரோடேகிடந்தலறிக்கூடவென்று குரவையிட்டிருந்தார்கள். சிலபேர் எழுபது வருடக்காலமாக ஆண் பெண்ணென்ற தீர்கதையல்லாமல் திருவண்ணியாய்க்கிடந்து புலம்பிக்கதைக்கண்டு எனக்குக்கீழாமேலினவையெய்த இரணவீரர்கள் தங்கடங்கள் சிலையிலொருபகுதியை உரிந்து அவர்களுக்குக் கொடுக்க நினைத்தார்கள் இன்னும் வேறொரு அறையைப்போய்ப் பார்த்தபொழுது மானித்தராகுதல் பேயாகுதல் அனைக்கக்கூடாத அவ்வளவு விதமான உபாதிடைக்கொடுக்கும் ஆபதங்கள் அங்கேவைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த ஆபதங்களைக்கண்டாப்போலே எனது வீரர்கள் அவைகளை யெடுத்து உபாதிசெய்யுமிர்த்தப் பரிசுத்த பிதாக்களை மோதுமபடி துந்து நானால்தான் ஆபதங்களையெடுத்து மோதினார்கள். நாங்களெல்லொருமவந்து சொல்லப்பட்ட உபாதியை நடத்தும் நீதித்தலத்துக்குள்ளடைக்கப்பட்டிருந்த ஆத்துமாக்களை விடுதலைபண்ணுகிறோமென்ற செய்தி எங்குமெட்டினவுடனே எல்லாருமொடிவந்து தங்கள் கிணகிதர்களுமிப்படி நாங்கள் விடுதலைபண்ணினவர்களுக்குள்ளிருக்கிறார்களோ அல்லது காலஞ்சென்றுவிட்டார்களோ வென்பதை அறியும்படி கூக்குரலிட்டிக்கொண்டுவந்து பார்த்தார்கள்.

ஆ! ஐயோ! இரத்தக்கூட்டத்தின் தன்மையென்ன! அனேகவருடக்காலமாக உயிரோடே புதைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் எங்கள் நிமித்தமிப்பொழுது திரும்பவும் வந்துவிட்டார்கள்! அவர்களில் அனேகர் இங்கே தங்கள் குமாரரையும் அங்கே தங்கள் குமாரத்தங்களையும், இங்கே தங்கள் சகோதரரையும் அங்கே தங்கள் சகோதரிகளையும் கண்டார்கள். ஆனாலும் சிலரோ இவ்விடத்திற் தங்கள் கிணகிதர்களைக் காணக்கூடாமற்போயிற்று. ஏனென்றால் அவர்களைக்கண்டே உபாதிவினிட்டம் மரித்துவிட்டார்கள். அங்கே நடந்த கார்டுகள் நாவாலே சொல்லப்பட்ட தக்களவல். நாங்கள் போன காரியத்தைச் சரிவரமுடித்தவுடனே நான் இஸ்பானியாவுக்குப்போய் வெடிமருந்த் தள்ளிக்கொண்டுவந்து சொல்லப்பட்ட தத்தலத்துக்குள்ளே போட்டு ஒருமிக்கக் கொளுத்திவிட்டேன் உடனேயெல்லாமெரிந்து தீருய்ப்போயின.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, January 25th, 1844.

EDUCATED YOUTH.

In Mr. POOR's last Letter to his late Pupils (No. 24. Vol. III.) an allusion is made to an article in the Calcutta Christian Observer, in which the inquiry is started—what has become of all the young natives who have enjoyed the advantages of the various educational institutions established for their benefit?—Leaving it for Mr. POOR, as he has proposed—to show what has become of the Tamulians who have been thus educated, we think our readers cannot fail to be benefitted by some further acquaintance with the article in the Calcutta Observer, alluded to above. The writer states it as “a melancholy fact that in a large majority of instances the fruits of their education do not answer to the promising blossoms it exhibited during the time they spent at school or in the college;” that their intellectual power seems to decay on their leaving their educational pursuits; and they retain very little mental superiority amongst their countrymen. The causes for this deterioration suggested by the writer, are found in their social and religious condition.—He first mentions the *early marriages* of the Hindus, with their licentious practices, as one of the most prolific sources of mental feebleness.—Another cause is found in the continued support given by educated natives to the absurd practices of their ancestral religion. That, after they are convinced of their absurdity, they still submit to the popular prejudice and follow the vulgar herd in their senseless and superstitious observances. The writer, in this connection, alludes to a principle of mind and morals which is worthy of the serious attention of all men;—a principle that has been unhappily exemplified in thousands of cases in Christian as well as in heathen lands. It is this—the certain deterioration of character that follows a practical opposition to the dictates of the judgment and the conscience. It is true in matters merely intellectual and more true in things relating to the heart. Many a man who merely for amusement, has indulged in sophistical reasoning against the truth has unconsciously obscured his intellectual perceptions and incapacitated himself to see that truth which he once acknowledged. Truth is, in some sense, the representative of God to the mind of man. He who follows it with an ardent love, will be led to know God aright.—He who tampers with it—tampers with his Maker, and, as a consequence of his folly, may often be left in judicial blindness. The writer justly remarks “however great the mental attainments of some of the educated natives may be, if they practise and uphold the ceremonies enjoined by the brahminical religion, they must so far stultify their minds, act against their judgment, and accustom their intellect to a regular course of degradation.”—“From their familiarity with low, absurd, superstitious ideas and practices concerning religion their minds contract the habit of remaining satisfied with similar ideas and practices in pursuing the occupations of life in general.” Paul, in his Epistle to the Romans Chapter 1. assigns as the cause of the awful degradation of the heathen world, the fact “that when they knew God, they glorified him not as God, neither were thankful; but became vain in their imagination, and their foolish heart was darkened.”—The same cause still operates to produce the same effects; and when men will change “the Truth of God into a lie,” because they do not like to retain him in their knowledge, they may expect to be given over to a reprobate mind;—or, as it may be rendered, to a mind void of judgment.—Many educated young men, we have no doubt, have debased themselves by conforming to practices abhorrent to their convictions of truth and duty and thus have quenched the light and comfort they once enjoyed in their intellectual pursuits. We have some such in our eye while writing these remarks; and they are truly objects of pity more than of contempt. They wear in their faces the aspect of beings conscious of having fallen from a higher estate. Let young educated natives seriously consider these remarks. Their circumstances are peculiar—their dangers are great. Worldly interest, the influence of friends—of caste—and of the whole social polity, will often combine to draw them into courses which they know are absurd and wicked. If they yield, they yield as Samson did to a harlot's enticements,—to be shorn of their strength, to lose their eyes, and to grind in a prison house.—Want of room forbids us to follow the writer in the Observer any further at the present time. We may resume the subject on a future occasion.

Missionary.—The Rev. L. SPAULDING and Mrs. SPAULDING, of the American Ceylon Mission, left Jaffna for Colombo, on their return to America, on Thursday the 18th inst. The protracted illness of Mrs. Spaulding, and the intractable nature of her disease under the influence of a tropical climate are the occasion of their (it is to be hoped temporary) departure from the missionary field. Mr. and Mrs. Spaulding have been about *twenty-five* years in the missionary field in Jaffna, and are greatly endeared to their associates in the missionary work and to the native Christians in Jaffna, who will not fail to remember them with affectionate and prayerful interest.

A letter was received from Mr. Spaulding day before yesterday, dated Manaar January 20th, announcing their arrival at that place and their comfortable condition, excepting the usual annoyances of dhony travelling.

MADURA.

The friends of Missions will read with painful interest the extracts that follow. The cholera, which has been raging at Madura among the natives for a few months past has at length found victims in the missionary circle. We almost dread to hear further intelligence, apprehending that new cases may have occurred and our friends there brought into new scenes of trial. The Christian composure they are enabled to exercise under such painful circumstances should impress the minds of our readers with a sense of the value of Christianity. There are no consolations like those of the Gospel for seasons of suffering and death.

Madura, Jan. 6.—Mr. and Mrs. NORTH arrived at Terumungulum, a week ago to-night.

The Cholera has raged terribly this week, and among others an Assistant Surgeon of the 12th Regiment which passed through Madura a few days ago, was taken Tuesday, and we were called to follow his remains to the tomb yesterday. He had been but a few months in the country and was a very healthy strong man. Thus we have mournful evidence that the race is not to the swift nor the battle to the strong.

January 8th.—*Death of Rev. R. O. Dwight.*—We have to communicate the painful intelligence of the death of Mr. DWIGHT, by cholera, this morning about 9 o'clock. He was attacked yesterday, A. M. about ten o'clock, and for some time refrained from taking medicine, supposing at first it was only an ordinary indisposition, and when medicine was given, it was unavailable to arrest the power of the disease. He suffered with patience,—and died the death of the righteous.—His loss will be deeply felt by the members of the mission, whose confidence and regard he largely enjoyed, and especially by his afflicted widow and her three fatherless children. But the Lord reigns, and will provide.

Mr. North's three children were attacked yesterday, but are now better. The natives are dying in great numbers every day.—It is stated that within the last two months 2600 have fallen by this dread disease.

January, 13th 1844.—May you be spared the pain of writing under circumstances similar to what I now find myself writing to you. It is a day of rebuke from the hand of the Lord. You have been informed of dear Brother DWIGHT's departure. He died Monday morning about 9 o'clock A. M. It was my privilege to be with him during that sad night, and to close his eyes upon all earthly objects. He left many comforting evidences that he was the Lord's in death as well as in life. But I have no time just now to give particulars. The day after his burial, one of the servants who was with him during the night of his illness was carried out of the compound a corpse. The day following, Rayapan his head Maty was also buried. Dear Mrs. DWIGHT at the same time was, as we had reason to fear on her death bed. The Dr. gave her up as being past recovery by the aid of man. So did we all, but through the help of a merciful Providence she rallied and is now in a convalescent state, though of course extremely low. Symptoms of her old complaint, disease of the liver, are prominent, and the Doctor is now treating her for that. Mrs. NORTH's children have been quite sick with Cholera, and it was feared for a while that the two eldest might not survive, but they are better. Mr. and Mrs. CHERRY are in the Fort, and Mr. LAWRENCE, administering to the sick and dying. Mr. NORTH's bandyman, I should have said, died in the same compound, the third day after brother DWIGHT's departure. Mr. and Mrs. TRACY are at our house, and we are all engaged with Mr. MUZZY. On Tuesday morning he was attacked with a slight disposition to diarrhoea, but he immediately took medicine which apparently checked it for a short time. As soon as the symptoms returned, we administered powerful medicines. About 200 drops of laudanum and 6 grs. of opium in the course of a few hours, together with about 30 grs. of calomel had scarcely any effect upon him. The disease however was partially checked; but he has been in a very low, and at times doubtful state but we are encouraged to hope. If the medicine taken today operates favorably we think he may soon get up. We wait with trembling and yet with hope. Mr. TRACY and myself have been with him by night and by day, catching now and then a little rest as we best could. Mrs. MUZZY was very low at the time he was taken, but we kept her constantly informed of his state and urged her to remain quietly at home, inasmuch as she could not do much (in her weakness) for him. Night before last however we sent for her because the Doctor said that there was but little hope of his recovery and what he had to say to friends should be said soon. She is better, but very feeble. But to return to the Fort; Mrs. NORTH was taken a day or two ago and last evening, her symptoms changed, and the Doctor was immediately sent for. He found her in such a state, that he gave it as his opinion that she could not recover. She lived through the night and was alive when I saw her at half past 8 this A. M. but I am expecting every moment a messenger to say that she is gone.

Mrs. NORTH's ayah, a Malay woman, was taken this A. M. and probably will die to-day. Mr. TRACY's bandyman was taken, in our compound an hour ago, but I believe they have taken him home to Terumangalam. Thus you see our houses are turned into hospitals! Sad time indeed, but we are all enabled to put our trust in the Lord, and by so doing, are delivered from fears and anxieties to such an extent, that we go about administering to the sick with a happy degree of composure. What time we are afraid we will hope in the Lord, and may He graciously and speedily send us relief.

P. S. Quarter past 1 P. M.—A line from the Fort says Mrs. NORTH still breathes, but it is impossible for her to breathe more than a few minutes. She is probably ere this gone to her rest.

Just as our paper was going to press we received further information from our afflicted friends at Madura.—Surely the sympathies and prayers of all who love the cause of Zion and who have hearts to feel for the distresses of their fellow men will be engaged in their behalf. God alone can bind up their wounds, and give them strength in these days of adversity.

January, 20th.—We have again sad news to communicate. The Lord's hand has been heavy upon us. Mrs. NORTH, I told you in my last was in a dying state. She probably had ceased to breathe ere my letter was mailed. We buried her the same evening. For several days we felt that the Lord's hand was stayed and he would suffer us all to live yet a little longer to serve him among the heathen. But not so; his thoughts were not as our thoughts. Day before yesterday while we were engaged in our business meeting the work of death had commenced unknown to us. Soon after the close of the meeting a note was received from the Fort stating that Mrs. CHERRY was not well. Mr. CHERRY hastened in, and found her in a very comfortable state so far as any distress either of body or mind was concerned; but she had the Cholera and had had it for several hours. It commenced with a gentle diarrhea, as did Mr. DWIGHT'S. The Doctor said it was not Cholera, so peculiar were the symptoms of its progress in her case. Not a pain did she suffer from first to last but sank quietly down into the arms of death. She breathed her last about 9 o'clock yesterday (Friday) morning. Almost the last words that she spoke were that she felt better. As it was with her body so was it with her mind—all was peace. The evening before her death having requested that prayer might be offered by one of those present, and on being asked what we should pray for, her ready reply was—"That the Lord's will may be done. If it be for his glory that I should live, I am willing to live; if it be for his glory that I should die, I am willing to die."—She is gone to her rest. She was lovely in life and in death, and we shall love to cherish her memory.—Pray for us.—We are each made to feel that death *may be* at our doors. By these afflictive dispensations one of our number is left a widow, two are left widowers; three children are left fatherless, and four without a mother. This is the second time that brother Cherry has been bereaved in this manner.—Mr. Muzzy is better. This morning for the first time since his illness, he left his room and sat at the table with us. Mrs. Dwight is better, though still confined to her bed. The rest of us are in our usual health except that we all feel a good deal fatigued with watching and attending on the sick.

Suttee in Gualior.—The Agra Ukbar of Oct. 28, contains a melancholy account of a *Suttee* which took place at Gualior on the 19th Oct.—Gualior is a part of the dominions of the late Mahratta chief Dowlet Row Sindia, the fortress of which now forms the capital of these territories. It is situated in latitude 26° 15' N. long 78° 1' E.—Travelling distance from Agra 74 miles, from Delhi 200. Though nominally independent of British authority, the strength and security the Government rests mainly on the support of the British.—It is just now in a state of internal discord from the contentions of rival chiefs and probably British interference will be necessary to restore quiet. *Suttees* are prohibited in all the Indian territories subject to the British, and are practised only where British authority does not extend. Under its dominion the abettors of this practice would be punishable for murder. This inhuman practice, with that of children drowning their sick parents on the banks of the Ganges, mothers offering their tender infants to be devoured by alligators, hook swinging, walking through the fire, and other self-torturing practices, are the works of merit, by which, according to the teaching of the Brahmins, sin is expiated and the favor of God secured. What wretched expedients are these for promoting human happiness, and for atoning for sin! How hideous they appear in contrast with the divine precepts of the Christian faith. "Peace on earth and good will to men" was the heraldic proclamation announcing the advent of Jesus Christ, and was happily exemplified in his manner of life, his instructions, and his death. Peace and good will to men were never before nor since so strikingly displayed. He taught that love, including even love to enemies was the fulfilling of the law. Oh that men would learn of him to be wise and good and kind. In the cruel, unnatural and murderous rites and practices of Hinduism, we have at one view the evidence of its satanic origin, and of the miserable bondage of its enslaved votaries. Strange it is, that young men of education, having a knowledge of Christianity, who have been taught in some measure the right use of their reason, should yet be found in the native community in such numbers, lending their influence to prop the falling fabric of this senseless and degrading superstition. The light of their reason would be sufficient, if they would regard it, to put to shame their obsequious and insincere homage of a faith which they cannot regard inwardly otherwise than with contempt. Shear it as they may of its former revolting and inhuman practices, engraft on it what they please of stolen truth from the Bible,—in its vital character it is the same, and waits but the return of an age of ignorance and credulity to rear again its bloody altars and lay claim again to its inhuman and murderous sacrifices.—These are the legitimate tendencies of the system of Hinduism, which are now held in restraint by the light of truth and the laws of a Christian Government; the miserable fruits of which are exhibited where these restraints do not exist with sufficient power to control the teach-

ing of its priests and the practices of its unhappy votaries, as in the case we are about to give.

A Brahmin died on the 19th Oct. leaving a young wife aged 17, and other relatives, but no children. On the morning of the 20th, the woman declared her intention of sacrificing herself upon the funeral pile of her husband, and a wealthy native having offered to defray the expences, preparations were made on a grand scale in a secluded spot at about two miles from the Lushkur. A spot was chosen in the dry bed of a nuddy and four large posts eight feet high, were fixed, on which a sort of scaffold of dry wood was formed and underneath it were layers of the driest wood and cowdung, sundried, with other inflammable materials, so as to burn briskly when set fire to. The preparations were completed about 12 o'clock, soon after which the procession set out. One of the relatives of the deceased went first, bearing a small vessel containing fire, and was followed by the woman and others of the family, and in the rear came the corpse borne by 4 men on a charpy. Considering the preparations which had been made, comparatively few natives followed the procession, which moved at a slow pace. On reaching the pile the widow appeared to view the preparations made with a look of exultation, and took her seat by the dead body which had been laid on the ground at a little distance, where she remained upwards of two hours surrounded by a host of Brahmins of both sexes performing numerous ceremonies. When the body of her husband was taken up and placed on the scaffold, over which a considerable quantity of dry straw was strewed, and oil and ghee poured, the woman having walked thrice round the pile, mounted it apparently with some reluctance, by clambering upon the outside amidst the shouts of the assembled spectators. She took her seat on the right, and after a short ceremony, putting her arm under the neck of the corpse, with much composure stretched herself beside the body, adjusting the hair of her head and her clothes. A considerable quantity of wood was now put over what I may call the two bodies, when a tremendous shout of applause rent the air, with clapping of hands, and other tokens of satisfaction. About a quarter of an hour was now spent in making the requisite preparations, when torches were applied to different parts of the pile. No sooner did the flame arise than the unfortunate victim, unable to endure the suffocation and pain, struggled vigorously to extricate herself from the pile, and as the flames waxed more fierce her exertions became almost supernatural. At last, with a tremendous spring she landed on her feet about 10 paces from the pile, and entreated the bystanders to save her from what she felt was too great a trial. The Brahmins however insisted on her remounting the pile and undergoing what was her own choice. She refused, and was instantly cut down with a sword, and thrown upon the flaming pile. It so happened that several Mussulmen of the Alleegole, were present, and abhorring the inhuman act of the Brahmins, commenced upbraiding them; words and abuse ensued, till the Moslems enraged drew their swords, cut down a Hoozooriah and wounded several. The multitude of spectators soon dispersed, and thus was finished a ceremony at which every feeling mind must revolt with disgust. Many such instances however occur, and force or stimulating drugs are always had recourse to to compel the unfortunate victim to undergo the dreaded sacrifice.

Gualior.—A serious engagement has taken place between the British and the Gualior forces, in which the latter have been routed, and a considerable quantity of artillery, ammunition and stores captured. The loss on the side of the British was very heavy.

Lotteries.—Certain Calcutta Lottery gamblers, Messrs. Methold and Co., after having figured largely in the Advertising columns of every paper in India that would receive their notices, have pleaded in their defence in an action brought against them by General Fast for recovering 50,000 Rupees which they had advertised as having fallen to him, but on one pretext or another had refused to pay—that it was a *gambling transaction*, and therefore irrecoverable by legal process. This truth, that lotteries are a gambling transaction, which has often been told of all lottery speculations, was perhaps never presented in so convincing a light before. The East India Government has, until recently, had lottery schemes under its own patronage. They were lately abolished, we believe, by the exertions of the Hon. Mr. Bird, Deputy Governor of Bengal. This step has more recently been followed by another which it is to be hoped may prove effectual for suppressing all minor lotteries. We allude to a Government Act, just published, declaring all lotteries not authorised by Government public nuisances; and any person engaged in vending tickets or drawing lotteries is liable to prosecution and on conviction to a fine not exceeding 5,000 Rupees. Under the third paragraph persons engaging under any pretence to pay money, deliver goods, or to do or to forbear to do any thing having any relation to any contingency like that of the drawing of a lottery is liable to prosecution, and upon conviction, to a fine not exceeding 1,000 Rupees. The Act is to come into operation after the 31st of March 1844. Mean time Messrs. Methold and Co. may congratulate themselves on the snug little fortune they have gained by their successful imposition on a credulous public, and as for the loss of character attending such a declaration as they have made—why that is nothing to such gentlemen.—"Let those laugh who win"—is the practical maxim of their community.

Lotteries.—The Editor of the Colombo Observer and Ceylon Herald have mutually agreed not to print any more lottery tickets or advertise schemes.

Christian Liberty.—The missionaries of the Presbyterian church at Madras, having declared themselves of the seceding party in the Scotch Presbyterian church, by their severance from the establishment have lost their former means of support, and in consequence, were led recently to issue a circular statement of their wants, the result of which has been, as we learn from the Record, that not less than 11,527 Rupees have been received in aid of the mission, of which the munificent sum of 3,000 Rupees was subscribed by one gentleman, who has declared his intention to give the same annually.

Heathen Liberty.—*Price of a Guru's favor.*—In contrast with the above, and as affording a fair specimen of the spirit and genius of Brahminism we give below the substance of an article from the Madras U. S. Gazette of January 5.

A holy beggar is now at Madras begging contributions on a grand scale from his disciples. He calls himself a *great Swamee*, and is said to be Guru to the Rajah of Mysore, who allows him 30 Rupees per day for his expenses. He travels in princely state, having a retinue of ten elephants, 50 camels, 100 horses, and 500 bullocks, with a proportionate number of attendants. On his arrival at Madras he modestly intimated that Nursing Rao, Aununta Charee, Beechena Charee and the widow of the late rajah Rung Rao, who are distinguished for their wealth, and the three former being also in government employ—were expected to contribute each of them 10,000 Rupees in honor of his visit, and that from subordinates in government employ a contribution of *four months' pay* would suffice. The first-mentioned parties, however, thinking the demands of the Guru rather exorbitant declined payment, and the subordinates would only offer *one month's pay*. This gross dereliction of duty and piety—(according to the Guru's views) was intolerable; so mounting his elephant he marched off in great displeasure with his train to a neighboring temple, leaving the wondering Hindus in a state of awful apprehension of the wrathful consequences of their temerity. The crafty Guru had well-calculated the effect of his sudden and angry departure on the minds of his enslaved worshippers. He had not long been absent before an embassy was despatched to entreat his return, and by dint of presents and prayers and the promise of a contribution of *four months' pay* from each he was persuaded to return. Readers of the Star, especially our native readers—what, do you think, were the favors so eagerly sought for by your fellow countrymen, and so dearly dispensed by this self-styled essence of divinity?—Why first, the benefit of this Guru's prayers; and secondly, at the price of an extra fee of one rupee, the Guru's seal stamped on the breast with a hot iron, which the recipients were assured would prove a certain passport for them to the heavenly world.—Now is it not marvellous that there can be found of human kind, in a Presidency of British India, men raised to the public service, as may be supposed for their superiority in good sense, talents and wealth, who are the willing dupes of such gross imposition as this. It is indeed marvellous; and none the less so from the probable fact that these men, while outwardly yielding their homage and their rupees to the lofty and impudent demands of this arch impostor, had a secret conviction that he was a knave and they were fools in what they were doing. It shows to what a degree the minds of the Hindus are out of their own keeping; and points to an essential cause of their slow advancement in intellectual and moral power. Until they can free themselves from the binding and degrading influences of their superstitions, false philosophy and obsequious homage of their old time-worn observances it is impossible that they should think or act like free men. The man is in the mind;—and when the last is held in bondage there is no liberty remaining that is worth the name. He who is bound by his prejudices, his lusts, his pride, is more really a slave than is the African smarting under the driver's lash. Truth is bound, to the enslaved mind; its beauty, its glory, its power is unperceived and unappreciable, while like the mole it loves the darkness in which it gropes.

“‘Tis Liberty alone,”—(true Liberty, begot by truth) “that gives the flower of fleeting life its lustre and perfume; and we are weeds without it. All constraint except what wisdom lays on evil men, is evil; hurts the faculties, impedes their progress in the road of science; blinds the eye-sight of discovery, and begets in those that suffer it, a sordid mind, bestial, a meagre intellect, unfit to be the tenant of man's noble form.”

Obituary.—Major Eldred Pottinger, C. B. died at Hong kong, of fever, on the 15th of November. His death affords a striking instance of the singular ways of Providence. Major Pottinger was distinguished for his defence of Herat and for his vigorous and successful efforts to effect the deliverance of the late European prisoners in Afghanistan, of whom he was one, under which circumstances he with the other prisoners was exposed to imminent personal peril and was often preserved by remarkable providential conjunctures. He had proceeded to Hong kong for the benefit of his health, and had been selected by his uncle Sir Henry Pottinger, the British Plenipotentiary in China as the Bearer of Despatches to the Home Government when he was attacked with fever, which in a short time proved fatal.

Death of Rev. Samuel Dyer.—We have to mention another instance of mortality from the Hong kong fever in the case of the Rev. Samuel Dyer, missionary of the London Missionary Society at Penang. He had proceeded to China for the benefit of his health, which was considerably improved by the voyage; but soon after his arrival, he was attacked with fever and survived but a few days.—In him the cause of missions has lost a zealous and experienced labourer just at the time when the facilities for missionary labor in China which have been created by recent events had given him new and enlarged prospects of usefulness.”

Another Missionary fallen.—Mr. A. Graves, of the American Mahratta mission has recently gone to his rest. The health of Mr. Graves has for many years been quite feeble; but under all his infirmities he has been devoted in his interest and labors in behalf of the missionary cause. The Scriptures teach us that the righteous are taken from the evil to come; and the question arises with force in view of the fall of so many righteous men—is there evil now coming, that these should be taken away?

Murders.—Three women and a girl were killed, and three others severely wounded lately, near Caltura, by a man armed with a creese, and four of his sisters armed with knives. The attack was made on the evening of the 1st inst. and is supposed to have been the fruit of a quarrel between the parties, arising out of some offence against the caste of the murderers.—They have been committed for trial.

புதினசங்கதி.

யாழ்ப்பாணம்.

ஏறக்குறைய, உடு. வருடக்காலமாக இலங்கைத்தீவைச்சாரீர்த யாழ்ப்பாணத்தில் அதிகம் சண்முகப்பெயர்ந்த தேவ பணிவிடையைத் தவறின்றி நடத்தினவருந் தமிழ்ப்பாணியில் அதிகம் விற்பன்னரும் விற்பத்தொழுமாயிருந்த சவ். வீவை இஸ்போலிடிஷ் ஐயரவர்கள் சமுசாரம் நெடுநாளாய்த் துன்பமடைந் சிருந்ததினாலும் அத்துன்பத்தை இவ்வூரிலிருந்துமாற்றுவது கூடாமையைக் கண்ட படியினாலும் இவ்வூரைவிட்டுத் தங்கள் சொந்த ஊராகிய அமே ரிக்காதேசத்துக்குக் கொழுமயிலிருந்து கப்பலேறும்பொருட்டு இந்த மூ. ய அந் திகதி யொழுச்சிழைமயிலன்று இவ்விடத்தைவிட்டுப்போய்விட்டார்கள்.

ஆகையால் இவர்கள் போய்த்திரும்பவும் சரீர டெளக்கியத்த டன் முன்னடத்தின தேவ ஊழியத்தைச் செய்யும்பொருட்டு இவ் விடம்வரும்படிக்கு ஆண்டவன் அவர்களுக்குத் தமது ஆசீர்வாத த்தையளிப்பாராக.

சென்னபட்டினம்.

அஞ்ஞானச்சந்தியாகி.—இப்பொழுது சென்னபட்டினத்தில் ஒரு சுத்தஞானியார் தான்மெருர் இராசாவின் குருவென்றும் அவர் தனக்கு நான் ஒன்றுக்குச் செலவு, (அம்) ரூபா உபகாரங்கொடுக்கி ருளையும் ஊரடங்கலும் கதை விதைத்துக்கொண்டு தான் பெ ரிய கவாமியென்று சொல்லித் தான் கிமக்க அரிதானபட்டத்தை யும் கட்டிவைத்துக்கொண்டு சாரிவருகிறார். இவர் சாரிபோகு ம்பொழுது, ய. யானகனும், இய. ஒட்டகங்கனும், ரா. குதிரைகளும், ஞா. எருத்துமாடுகளும், இத்தொகைகளுக்குச் சரியான சனங் களும் இவரைப் புடை குழ்ந்துல்லாசமாய் உலர்த்தி வருவார்கள். இவ்வித பரிவாரங்களும் நான்கு திக்குள் குழும்படி சொல்லப்பட்ட பெரியவர் சென்னபட்டினத்தில் வந்திறங்கினபொழுது, தான் தருமங்களிலும் யோக்கிய பாக்கியத்திலும் மிகவும் பேர்போரீந்த வர்களாகிய நாகிங்கராவு முதவிய பெரியோர்கள் தான் அவர்களை வந்துகண்ட கணத்தின் மிகமக்களாக ஒவ்வொருவரும் தனக்குப் பதினாறு ரூபாக்கொடுப்பார்களென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறே டி மூத்தியோகலதராயருக்கப்பட்டவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனக்கு நாலு மாசுச் சிலவுக்கு அவர்கள் வாக்குள் சம்பளத்தைத் தருவார் களென்றுமெண்ணவருமென்று காத்திருந்ததினால் தன்னது வரவை மிகுதியுடையபுடன் தெரியப்பண்ணுங்காலையில், அவர்கள் இச்சந்நியாகியுடைய கேள்வி மிகவும் அடா தெனவெண்ணைக் கேட்டமர் திரி தர்மாட்டோமெனக் கோவரண மெந்திற் கீழுத்தியோகலதர் யாத்திரம் ஒரு மாதச் சம்பளம் போதுமெனச் சொல்லிக்கொடுக் கப் பிரியப்பட்டார்கள். உடனே குருக்கள் தான் கேட்ட கேள் விப்படி செய்யாததினால் மிகவும் கோபங்கொண்டு யானையி ஏ றித் தன்னது பரிவாரமும்புடை குழ அயலிலிருக்கும் ஒரு கோவிலு ட்சென்ற வேளையிலவர் கேட்ட மாதிரி கொடுக்கமாட்டோமென் னு வரும்மோசத்தை அறியாது தட்டினவர்கள் மிகவும் டெடிமண் டிப் பயந்து திகில கொண்டதனால் மறுபடியும் அவரிடத்தில் ஒரு ஆனனூட்டி அவரை அழைப்பித்துத் தன்னடனீட்டு வேண்டிய வெகுமதியெல்லாம் பண்ணுவோமென்றும் நாலு மாசுச் சம்பளந் தருவோமென்றும் வாக்குப்பண்ணினதினால் தான் கொண்ட கிள த்தைத் தணித்துத் திரும்பவும் வரச் சமயத்திதார். பாருங்கள் கி னெய்தோ, உங்கள் ஊர்ப் பிறந்தவர்கள் நயமென்றெண்ணி இன் னதென்று நாவாற் சொல்லக்கூடாத ஆவலிட்டென் நாடித்தேடிச் சுவாயி என்ற பட்டத்தைத்தானே வரிந்து கட்டிக்கொண்ட ஞானியாரிடத்தில் அடைய நினைக்கும் உபகாரங்களைப்பாருங்கள், முதலாவது சந்தியாகியுடைய செபத்தித்தொலுண்டாகும் நயம், இரண்டாவது, இந்த ஞானியாருடைய கையிலே எப்பொழுதும் ஒரு முத்திரை உண்டு. அவர் அதை நெருப்பிலிட்டுக் காய்ச்சி ஒவ் வொருவனுடைய நெஞ்சிலும் வைத்தமத்திவிட்டால் அவ்வகையான மோட்சத்துக்குப் போகிற பாதையாயிருக்குமென்றெண்ணு க்ருர்கள்.

இங்கிலீசுக்காரருக்குக் கீழாயிருக்கப்பட்ட பகுதிகளை அடக்கி ய இந்துத்துச்சுச் சமஸ்தானத்தில் நற்கருத்தினாலும், சாமார்த்திய த்தினாலும், ஐசுவரியத்தினாலும், மந்தவாகனிலும் அதிகம் பேரோ ங்க வளாந்து உயர்ந்த உத்தியோகங்களில் இருக்கப்பட்டவர்க ளுக்குக் சிவர் சொல்லப்பட்ட ஞானியாருடைய கட்டவஞ்சனையி ல அகப்பட்டேய்க்கப்பட்டி மாமுலதைக் காண்கும் பொழுது ஆ

சீரியத்துக்கிடமாயிருக்கவில்லை. ஆனால் வெளிப்பாட்டுக்கு மேற்சொல்லப்பட்ட வகையான சனங்கள் தீர்ந்த கரவடமும் படாவஞ்சனையுமுள்ள அந்தச் சந்தியாகியாருக்குத் தங்கள் ஒடுக்க வணக்கத்தைச் செலுத்தினாலும் அவர்கள் மனதிலேயோ இவர்களுக்கீர்ந்த கள்ளனென்றுத் தங்கள் செய்கைகளிற்குங்களை அறிவிக்கென்றும் எண்ணுகிறார்கள். இர்த்துக்கள் தங்கட்க்கள் செய்திருந்தியல்சீரில் உள்ளென்று புறம்பொன்றாக இருக்கிறார்களென்றும் அவர்கள் தங்கள் மனதைக் கட்டுப்படுத்தியவற்றவர்களென்றும் இதிலும் நெறியவருகது. இப்படிச் செய்வதினால் அவர்களீர்ந்த கள்ளனென்றும் நல்லறிவைக் காட்டுங் கல்வியுற் தலைச் செய்யாதே போகது. எவ்வளவு காலத்துக்கவர்கள் இவ்விதகேட்டை வருத்துவிக்கும் அவதத்திக்கு இடங்கொடுத்தாற்பிணத்திறுக்கிக்கட்டப்படுவார்களோ அவ்வளவு காலத்துக்கும் அவர்கள் அடிமைகளாக இருப்பார்களென்பதற்கையமில்லை. ஒருவன் நல்லறிவற்ற தப்பெண்ணத்தினாலும், இச்சாரோகத்தினாலும் அல்லது விரகாசையினாலும், பெருமை, அகந்தை, இயமாப்பெண்ணுற்று நஞானங்களாலும் கட்டுப்படுமென்புறுது அவன் ஒரு எசமானன் கிடுவென வேலை செய்ய எழுதிக்கொடுத்த அடிமையே அன்றிப்பின்பெண்ணில்லை.

சென்னபட்டினத்திற் பிரேசுவீற்றீறியன் என்ற சபையைச்சார்ந்த மிகியோனூரிமார் தாங்கள் இப்பொழுது இச்சபையை விட்டு ஸ்கொற்ச பிரேசுவீற்றீறியன் சபையை அண்டிக்கொண்டோமென்று தங்கள் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தின நீமித்தம் இர்தளவுக்கும் அவர்களடைந்துகொண்ட தாபரிப்பையும் பொறுப்பையும் இழந்து போனதினால் அவர்கள் கொஞ்சக்கிழமைக்கு முன்னதாகத் தங்களுக்குக்கிற மனமுட்டுப்பாட்டை ஒரு சுற்றுப் பிரகித்தபத்திரத்தில் எழுதி அறிவித்ததினும், (வக்தூரோஉஎ) ரூபாய் அவர்களுக்குச் சேர்ந்ததென்றும், அதில் (நது) ரூபா ஒரு தருமசாலியாகிய துரைமகன் கொடுத்து அவ்வீதமாபித்தான் வருடத்துக்கு வருடம் கொடுப்போமென்றும் எண்ணியிருக்கிறாரென்றும் புதினபத்திரிகை வழியாய் அறிந்துகொண்டோம்.

மதுரை.

அதிக கொடிதான உபாதையைக் கொடுக்கிறதும் உலகம் நடுங்கத்தக்கதாக ஒயே முறையில் அனேகமாயிரம் பேரை இரையெடுக்கிறதான கோதாரியென்னும் கொள்ளையர் கொஞ்சமாய்ச் காலமாக மதுரையிலுள்ள பிறத்தவர்களுக்குள் குலாலிடெகு சனத்தை நாசப்படுத்தி அவைசோலிபண்ணும் அவகாயத் தீராமற் கிறிஸ்துமார்க்கக் குருமார் இருக்கும் எவ்வையாத்தினுக்குச் சென்று இர்த மாதம், அதித்திகாலமேக. மணிபோலே கொடுத்த மருந்தையும் மீறிச் சங். ஆற். ஒ. வெயிற்று ஐயவர்களை எடுத்திட்டுகொண்டுபோய்விட்டதென்பதைப்பற்றிக்கேள்விப்படுமென்புறுது. அப்படி ஊரவர்களுக்குள்ளும் நான்கு நாள் அனேக மாயிரக்கணக்கான சனங்கள் இறந்துபோனார்கள் என்பதையும், பிறகிட்ட இரண்டு மாதத்துக்குள்ளாக இர்த்தக் கொடிய கோதாரியினால் இறந்துபோனவர்கள் உகுகா சனமென்பதையும் பற்றியறியும்பொழுது எமக்கிருக்கிற துக்கத்துக்கொரு எல்லையில்லை. வெயிற்றையர் காலஞ்சென்றுபோன மற்ற நாள் அவருடைய துன்பவேளையில் அவருடைய இருந்த ஒரு வேலைகாரனும், மற்ற நாள் அவருடைய முதல் மேட்டி இராயப்பணும் இறந்துபோனார்கள். அன்றைக்குத்தானே இறந்துபோன ஐயருடைய மனைவியும் இறந்துபோக ஏதுவாயிருந்தும் ஆண்டவனுடைய அனுக்கிரகத்தினால் சாவாமல் இப்பொழுது சந்திரே சுகமாயிருக்கின்ற. மேற்சொல்லப்பட்ட ஐயர் மரித்து முன்றும் நாள் இச்செலவு மதுரைக்கு வந்த நோது என்ற ஐயருடைய பண்டிக்காரனும் இறந்து போனான். திரும்பவும் சங். சி எப். மைசி ஐயரும் இவ்வியாதியினற் சாகுமபடி ஏதுவாயிருந்த சமையத்தில் வையித்தியனை அழைத்துப் பார்ப்பித்த பொழுது அவரும் ஐயர் செய்துப்போவ ரென்று சொல்லிக்கைவட்டார். ஆகிலும் இவர் இப்பொழுது சந்திரே சுகமாயிருக்கிறாரென்று கேள்விப்படுகிறோம். திரும்பக்கலத்தி விரந்து மதுரைக்குவந்த, சங். வில்லியம்திரேசி ஐயருடைய வேலைகாரனும் இவ்வியாதிபினஞ்செத்துப்போனானே அல்லவோ தெரியாது. வியாதிலுந்துவந்து அவனுடைய சினேகிதர் அவனைத் திரும்பவும் திரும்பக்கலத்துக்குக் காலிக்கொண்டுபோய்விட்டார்கள். நோது ஐயருடைய பிள்ளைகளுக்கும் வியாதி தோன்றியும் இப்பொழுது சுகமாயிருக்கிறார்களென்று கேள்விப்படுகிறோம். அவ

ருடைய பிள்ளைகளை வளர்க்குந் தாதியும் இவ்வியாதியினற் காலஞ்சென்றுபோய்விட்டார். அவருடைய பெண்சாதியுஞ் சாகப்பிழைக்கவேதவாயிருந்தார். ஆகிலும் இத்தற்குமுன் அந்த அம்மா காலஞ்சென்றுபோய்விட்டாளோ அல்லவோ செய்தி இன்னமும் தெரியாது. காரியிருக்கிற மாதிரிக்கு அவளிதற்கு முன் தனது பரம நாயகனிடத்திற்குப் போய்விட்டாள்போலே, மதுரையை நோக்கிப் பாருங்கள் சகவரும் ஆண்டவனைத் தரிசிக்கப் பிரயாசப்படுங்கள்.

சுவீசேஷ பிரகித்த சங்கத்தைச் சார்ந்த குருவாகிய கோளோவு என்ற ஐயருடைய (Rev. C. J. Kohloff) மனைவி போனவருடம் மார்கழி மாதம், உக. திகதியிலன்று தேகவியோகமானென்பதைக்கேள்விப்படுமென்புறுது நமக்குத் துக்கமுண்டாகுது.

கொழும்பு.

ஏதோ சாதிலுத்தியாசத்தைப்பற்றி வாக்குவாதமுண்டானதினால் இர்த மாதம் க. திகதி இராத்திரியிலொரு சண்டாளன் ஒருகிறீசாயுத்தையும் அவனுடைய நாலு சகோதரிகள் கத்திகளையும் எடுத்துக்கொண்டுபோய் மூன்று ஸ்திரீகளையும் வேடுருகிறுபொடிச்சியையும் கொண்டுபொட்டதனால் அக் கோலைபாதகரைப்பிடித்து விளங்கும்படி கிறைச்சாலியில் மறியற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்களென்று தெரியவந்தது.

மறுட்டியதேயம்.

மறுட்டிய தேயத்தையடுத்த குவாவியாவென்ற ஊரிலுள்ள இல்கிலீசுத் துடுப்புக்குக்கும் மறுட்டிய துடுப்புக்குக்கும் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையுண்டானவேளையில், மறுட்டியத்துடுப்பெதிருத்து கிறீசுக்கடையம் பின் காட்டி ஒருசனத்தினால் இல்கிலீசுக்காரத்துடுப்புகள் அவர்களுடைய பிரங்கிகளையும், குண்டி, மருந்து, சன்னமென்னும் யுத்த தளபாடங்களையும் மற்றுமுள்ள இரஸ்துக்களையும் பறித்துக்கொண்டுதிர்த்திவிட்டும் இல்கிலீசுகாரரோ மிகுதியாய் நட்டமடைந்தார்களென்று தெரியவந்தது.

கறகுத்தா.

குதும் வாதும் வேதனை செய்யும் என்பதும், "குது" என்ற பத்துக்குக் "கபடம்" என்ற பொருள் நிச்சயப்பொருளென்பதும் பின்னால் வருஞ் சங்கதியினுடேதெளிவுற அறிந்துகொள்ளலாம். அச்சங்கதி என்னவெனில், இச்செவலிற் கற்குத்தால் வினயாடினவர்த் திரென் னுக்குஞ் சூதல் ஒரு குது நகர்த்து. எப்படியெனில், மேதுவாலட் கொம்பனியாருடைய முயற்சியின் பேரால் வினயாடின லொத்தரில், (இயகூ) ரூபா சென்றால் பாலற்று என்பவர் பேருக்கு விழுந்தஞ்சொல்லப்பட்ட கொம்பனியாரேதோ ஒரு சாட்டைப் பிடித்து அதை அவருக்குக் கொடுக்கமாட்டோமென்று தத்துபண்ணினதினாலே, சொல்லப்பட்ட பாலற்று என்பவர் நியாயத்தலத்தில் இவர்களைத் துரந்து பிராதுபண்ணிப் பணத்தை அறவிட எண்ணியும் கூடாமற் போயிற்று. ஏனென்றால், லொத்திரென்பது ஓர்வகைச்சூதுவினயாடலாயிருப்பதினால் அதிலேதோற்றுப்போனவர்களுக்கு அதல் வென்றவர்களுக்குமும் நியாயப் பிரமாணம் யாதொரு உதவியும் செய்யும்படிக்குண்டாகப்பட்டிருக்கவில்லை. இப்படியே மேற்கூறப்பட்டவர்களுக்குண்டான சூதத்ததை நியாயமாகக்கொண்டிச்செலவுகோவறணமேந்தார்லொத்தரை விளக்கும்படிக்கு நிருபித்திருக்கிற நியாயப் பிரமாணமென்னவெனில், கோவறணமேந்தாருடைய அதுமதியிசைறியாதாமொருவன் யாதாமொரு வினயாட்டுக் கடதாகிய வற்றுல் அல்லது லொத்தர் என்ற னுஞ் சூதுத் துண்டை எழுதினால் அவனைப் பிடித்து நியாயத்தலத்தில் விளக்கிச்சகல ஒப்பனையுடன் குற்றவாளியாக்கி காணச் சம்பவத்தால் அவன் (இகூ) ரூபாய் அபராதத்துக்கு ருளராவானென்றும், இன்னும் முன்றும் பிரிவீற் கண்டிருக்கும் நியாயப் பிரமாணத்தின்படி, யாதாமொருவன் கள்ள மாரிசமாய்ப்பணல் கொடுத்தால், அல்லது கள்ளச் சமான் சரக்குகளை ஒப்புக் கொடுத்தால், அல்லது கள்ளச் சரக்குகளை உண்டுபண்ணினால், அல்லது உண்டுண்ண இடங் கொடுத்தால் அப்படிப்பட்டவனைப் பிராது பண்ணி விளக்கி அவன் குற்றவாளியாகப்போவதுண்டானால் (கூ) ரூபாய் அபராதமறுக்கவேண்டுமென்றுத்தான்.

வேம்பாய்.

இந்து தேசத்தில் வெகு வருடக்காலமாகத் தேவதொழிலை நடத்திவந்த அமெரிக்கன் மிகியோனைச் சார்ந்த சங். பொருத்திய குருவாகிய, எ. கடுமேலை (Rev. A. Graves) ஐயர் வேம்பாவுக்கனித்தான ஓரிடத்திற் மேக யாதிரையானானென்பதைக் கேள்விப்படுமென்புறுது எங்கு மிகுந்த விசனத்தை வருத்துவிக்குது.

POET'S CORNER.

MISSIONS.

[By Mrs. Sigourney.]

LIGHT for the dreary vales of ice-bound Labrador!
Where the frost-king breathes on the slippery sails, and the mariner wakes no more;
Light high the lamp that never fails, to that dark and sterile shore.
Light for the forest child! an outcast though he be,
From the haunts where the sun of his childhood smiled, and the country of the free;
Pour the hope of Heaven o'er his desert wild, for what home on earth has he?
Light for the hills of Greece! light for that trampled clime
Where the rage of the spoiler refused to cease ere it wrecked the boast of time;
If the Moslem hath dealt the gift of peace, can ye grudge your boon sublime?
Light on the Hindu shed! on the maddening idol-train,
The flame of the suttee is dire and red, and the fakir faints with pain,
And the dying moan on their cheerless bed, by the Ganges laved in vain.
Light for the Persian sky! The Sophi's wisdom fades,
And the pearls of Ormus are poor to buy armour when Death invades;
Hark! hark!—'tis the sainted Martyn's sigh from Ararat's mournful shades.
Light for the Burman vales! for the islands of the sea!
For the coast where the slave-ship fills its sails with sighs of agony,
And her kidnapped babes the mother wails neath the lone banana tree!
Light for the ancient race, exiled from Zion's rest!
Homeless they roam from place to place, benighted and oppressed;
They shudder at Sinai's fearful base; guide them to Calvary's breast.
Light for the darkened earth! ye blessed, its beams who shed,
Shrink not, till the day-spring hath its birth; till, wherever the footstep of man doth tread
Salvation's banner, spread broadly forth, shall gild the dream of the cradled bed,
And clear the tomb from its lingering gloom, for the aged to rest his weary head.

DESTRUCTION OF THE INQUISITION AT MADRID.

(Concluded from page 3.)

But Colonel de Lile was not so ready as myself to give up the search, and said to me, 'Colonel, you are commander to-day, and as you say so it must be; but if you will be advised by me, let this marble floor be examined more. Let some water be brought in and poured upon it, and we will watch and see if there is any place through which it passes more freely than others.' I replied to him, 'Do as you please, Colonel;' and ordered water to be brought accordingly. The slabs of marble were large and beautifully polished. When the water had been poured over the floor, much to the dissatisfaction of the inquisitors, a careful examination was made of every seam in the floor, to see if the water passed through. Presently Colonel de Lile exclaimed, that he had found it. By the side of one of these marble slabs the water passed through fast, as though there was an opening beneath. All hands were now at work for further discovery. The officers with their swords, and the soldiers with their bayonets, seeking to clear out the seam and raise up the slab. Others with the butts of their muskets striking the slab with all their might to break it, while the priests reonstrated against our desecrating their holy and beautiful house. While thus engaged, a soldier who was striking with the butt of his musket struck a spring and the marble slab flew up. Then the faces of the inquisitors grew pale, and as Belshazzar, when the hand writing appeared on the wall, so did these men of Belial shake and quake in every bone, joint, and sinew. We looked beneath the marble slab, now partly up, and we saw a staircase. I stepped to the table and took from the candlestick one of the candles, four feet in length, which was burning, that I might explore what was before us; as I was doing this I was arrested by one of the inquisitors who laid his hand gently on my arm, and with a very demure and holy look, said, 'My son, you must not take that with your profane and bloody hand; it is holy.' 'Well, well,' I said,—'I want something that is holy to see if it will not shed light on iniquity; I will bear the responsibility.' I took the candle and proceeded down the staircase. I now discovered why the water revealed to us this passage. Under the floor was a tight ceiling, except at the trap-door, which could not be rendered close; hence the success of Col. de Lile's experiment. As we reached the foot of the stairs, we entered a large square room, which was called the Hall of Judgment. In the centre of it was a large block, and a chain fastened to it. On this they had been accustomed to place the accused, chained to his seat. On one side of the room was one elevated seat, called the throne of judgment. This the Inquisitor General occupied, and on either side were seats less elevated, for the holy fathers when engaged in the solemn business of the Holy Inquisition. From this room we proceeded to the right, and obtained access to small cells, extending the entire length of the edifice; and here, what a sight met our eyes! How has the benevolent religion of Jesus been abused and slandered by its professed friends.

These cells were places of solitary confinement, where the wretched objects of inquisitorial hate were confined year after year, till death released them of their sufferings; and there their bodies were suffered to remain until they were entirely decayed, and the rooms had become fit for others to occupy. To prevent this practice being offensive to those who occupied the Inquisition, there were flues or tubes extending to the open air, sufficiently capacious to carry off the odour from those decaying bodies. In these cells we found the remains of some who had paid the debt of nature; some of them had been dead apparently but a short time, while of others nothing appeared but their bones, still chained to the floor of their dungeon. In others we found the living sufferer of every age and of both sexes, from the young man and maiden to those of threescore and ten years, all as naked as

when they were born into the world. Our soldiers immediately applied themselves to releasing these captives of their chains, stripped themselves in part of their own clothing to cover these wretched beings, and were exceedingly anxious to bring them up to light of day. But aware of the danger, I insisted on their wants being supplied, and being brought gradually to the light as they could bear it.

When we had explored these cells, and opened the prison doors of those who yet survived, we proceeded to explore another room on the left. Here we found the instruments of torture, of every kind which the ingenuity of men or devils could invent. At the sight of them the fury of our soldiers refused any longer to be restrained. They declared that every inquisitor, monk, and soldier of the establishment deserved to be put to the torture. We did not attempt any longer to restrain them. They commenced at once the work of torture with the holy fathers. I remained till I saw four different kinds of torture applied, and then retired from the awful scene, which terminated not while one individual remained of the former guilty inmates of this ante-chamber of hell, on whom they could wreak revenge. As soon as the poor sufferers from the cells of the inquisition could with safety be brought out of their prison to the light of day, (news having been spread far and near, that numbers had been rescued from the Inquisition,) all who had been deprived of friends by the holy office, came to inquire if theirs were among the number.

O what a meeting was there! About a hundred who had been buried alive for many years, were now restored to the active world; and many of them found here a son and there a daughter—here a sister and there a brother—and some, alas! could recognise no friends. The scene was such that no tongue can describe. When this work of recognition was over, to complete the business in which I had engaged, I went to Madrid and obtained a large quantity of gun-powder, which I placed underneath the edifice, and in its vaults; and as we applied the slow match there was a joyful sight to thousands of admiring eyes. Oh! it would have done your heart good to see it; the wall and massive turrets of that proud edifice were raised towards the heavens and the Inquisition of Madrid was no more.—

To our Correspondents.

We beg the indulgence of our Correspondents whose favors are delayed. Our columns are quite too small to receive them all; and this No. in particular is crowded with other matter.

15 Rps. from T. Solomon, Tanjore, and a receipt of £1. 7s. 1d. from C. Perera, Negombo, are thankfully acknowledged. T. Solomon is referred to the advertisement in our last number for information concerning Phrase Books.

தை மாதம்.

சாதி மீ. தை மீ. மெந்தீ. முதல் மாகி மீ. ம தீ. வரை.

Date.	திருக்கூறு	வாரம்.	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்	கரணம்.
27	யக	ச	அ யக	அ	சு ய	வ நய
28	யெ	ரா	பர உக	அ	சு ந	ப ந
29	யஅ	தி	கா நஉ	ந	அ பி	கவு அ
30	யக	செ	ரோ நஅ	த	யஉ	கர யஉ
31	யஉ	பு	மி சஉ	ஏ	யக	வை நய
FEB.						
1	உக	வி	தி சக	து	யக	பா யக
2	உஉ	வெ	பு சஅ	தி	உக	தை உக
3	உந	சு	ரு ய	ச	உக	வ உக
4	உச	ரா	ஆ சக	0	உய	ப உய
5	உரு	தி	ம சஅ	பி	யஅ	கவு யஅ
6	உக	செ	ரு சக	து	யக	கர யக
7	உஎ	பு	உ சக	தி	யக	வி யக
8	உஅ	வி	அ சய	ச	கா	பா க
9	உக	வெ	கி நக	ப		தை
10	நய	ச	க நஉ	ல	சக	வி உஉ

சனிக்கழமைச் சங்கிராந்தி நாடி, நுஉ. வினாடி, நுநில, சும்பரவி.

CONTENTS.

Beschi's spiritual Instruction	9	Lotteries	-	13, 15
Cural	-	Christian Liberty	-	14
Tamil Poetry	-	Heathen Liberty	-	ib.
Pancha-Tantra-Katei	-	Obituary	-	ib.
Translation of the Destruction of the Inquisition at Madrid	11	Murders	-	ib.
Educated youth	12	Tamil News	-	14-15
Missionary	12, 14	Poetry—Missions	-	16
Cholera at Madura	12, 15	Destruction of the Inquisition at Madrid	-	ib.
Suttee in Gualior	13	Panchangum	-	ib.